Hartauskirjoitus lokakuu

7.10.2026 Valaise mieleni ja tieni

Virsi 318 Jeesus sä ainoa, kolmas säkeistö:

”Herrani, armahda, ohjaa ja taivuta,

minne ja milloinka tahtosi vie.

Neuvoilla Henkesi valaise mieleni.

Tee, Jeesus, rakkaaksi ristisi tie”

Ehkä muistat tämän virren siitä, että alussa on vedettävä reilusti ilmaa keuhkoihin. Muutoin laulaessa happi loppuu kesken viimeistään kolmannessa säkeessä.

Täyttä ja hengästyttävää asiaa virren sanatkin ovat. Virren Norjaan johtava taustatarina sykähdyttää – kannattaa joskus tutustua siihen. Kirjoittajan raskaat kokemukset ovat palauttaneet ajatukset pysyvimpiin perusasioihin.

Oman mielemme mukainen vaellus tässä maailmassa ei kanna pitkälle. Kestävä ja ikuisen elämän avaava tie löytyy, kun Jumala saa ohjata ja taivuttaa meitä tahdollaan ja sanallaan.

Psalmi 119:105 ”Sinun sanasi on jalkojeni lamppu ja valo minun polullani.”

Pyydämme: Herra, valaise mielemme ja polkumme Hengelläsi. Jeesus, tee ristisi tie meille rakkaaksi.

Antti Törmä

luottamushenkilö, Huittisten seurakunta

14.10.2026 Tässä hetkessä olin Ristikiven kirkolla

Ajelin kesällä vanhoissa opiskelumaisemissa. Aikaa on kulunut ja ihmisten lisäksi maisemat muuttuneet. Yksi paikka oli melko samanlainen, joskin hieman ajan kuluttama ja metsäinen ympäristö tiheytynyt.

Tuo paikka oli Partaharjun Ristikiven kirkko, jossa opiskeluaikoina kävimme. Luonnon keskelle on rakennettu hirsinen kehikko, jonka sisälle on jäänyt muutama korkeuksiin kohoava mänty ja kattona taivas. Alttarina kivi, joka löytyi kirkon rakentamisen jälkeen sen läheisyydestä ja siirrettiin kirkkoon.

Ympäristössä on nykyisin pieni pyhiinvaellusreitti ja yhdessä sen kyltissä on teksti, jossa sanotaan muun muassa: ”Tämä on se hetki elämässäsi, jossa juuri nyt olet. Takana oleva taival on eletty elämäsi, monenlaisine maisemineen ja polun pätkineen. Tähän saakka olet selvinnyt, tänne tiesi on sinut johtanut…”

Sanat sopivat hyvin omaan hetkeen. Mitäpä tuohon olisi lisättävää. Jokaisella meillä on se hetkemme, jossa juuri nyt olemme ja myös paikka, johon matka on johtanut.

Teksti jatkuu: ”…ennen ketään meistä on Jumala ollut täällä. Hän on kaivertanut ristin merkkinsä alttarin luona olevan kiven pintaan (..) merkiksi hänen läsnäolostaan ja rakkaudestaan meitä kohtaan.

Tuntuu turvalliselta lähteä seuraavalle etapille ja tietää, että Jumalan rakkaus kulkee mukana koko taivalluksen ajan.

Matka jatkuu, tie vie eteenpäin ja kulkiessa voi laulaa Pekka Simojoen Pyhiinvaeltajan laulun sanoin:

”Eilinen jääköön taa, huominen tulla saa, mutta elämä jatkuu tässä ja nyt, tässä on taivas ja maa. Joka päivä, joka hetki, käydä saamme voimassa Jumalan, joka päivä, joka hetki, laulu soi pyhiinvaeltajan.”

Marjo Mäki

nuorisotyönohjaaja, eläkkeellä

21.10.2026 Jumala on turvamme ja linnamme

Ensi sunnuntaina on Uskonpuhdistuksen muistopäivä. Päivän psalmissa (Ps. 46) sanotaan: ”Jumala on meidän tukemme ja turvamme. Hän on valmiina auttamaan meitä, kun joudumme vaikeuksiin.”

Psalmissa kuvattu maailma on kaikkea muuta kuin rauhallinen. Maa järkkyy, vuoret horjuvat ja kansat kuohuvat. Silti sen viesti on selkeä ja turvallinen: meidän ei tarvitse pelätä, sillä Jumala on kanssamme.

Martti Luther sai tästä psalmista innoituksen virteen 170, Jumala ompi linnamme. Virsi syntyi aikana, jolloin Luther itsekin eli monenlaisten uhkien ja epävarmuuksien keskellä ja siitä tuli lopulta reformaation ajan keskeinen taisteluvirsi.

Suomessa virttä on laulettu aivan ensimmäisestä virsikirjastamme (1583) lähtien.

Se on kulkenut ihmisten mukana sodissa, vainoissa ja yhteiskunnallisissa murroksissa. Sitä on laulettu niin lähetystyöntekijöiden lähtiessä kaukaisille työkohteilleen, sortovuosien vastarinnassa kuin talvisodan alla rauhanneuvottelijoiden lähtiessä Moskovaan.

Virsi on edelleen hyvin ajankohtainen. Sodat, ristiriidat ja epävarmuus vellovat maailmalla eikä rauhaa tunnuta saavan aikaan.

Mitä tapahtuu huomenna? Mikä on meidän tulevaisuutemme? Mihin voin luottaa, jos asiat eivät menekään niin kuin toivon?

Virsi ei lupaa, että elämä olisi aina helppoa, tai vaikeudet katoaisivat. Se muistuttaa jostakin muusta: meidän ei tarvitse kohdata niitä yksin.

Jumala on läsnä myös silloin, kun omat voimat tai usko eivät tunnu riittävän. ”Kun kanssamme on Jumala, ken meiltä voiton estää?”

Voitto ei aina tarkoita sitä, että kaikki päättyy niin kuin haluamme. Se voi tarkoittaa myös sitä, että vaikeuksienkin keskellä voimme pitää kiinni toivosta. Siitä, että Jumala ei hylkää eikä jätä.

Jumala ompi linnamme ja vahva turva aivan – etenkin silloin, kun maailma ympärillämme horjuu.

Sari Mäkinen, kanttori

Huittisten seurakunta

28.10.2026 Anteeksi antaminen

Isä meidän -rukouksessa on kohta, joka ei päästä helpolla: ”Ja anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet.”

Kun rukouksessa pyydämme Jumalalta anteeksi syntejämme, kohtaamme kuin selviönä, että me puolestamme annamme anteeksi meitä vastaan rikkoneille. Kuulostaa loogiselta, mutta joskus jopa mahdottomalta.

Miten voisin antaa anteeksi sen teon ja/tai nimittelyn, joka aiheutti niin paljon mielipahaa? Ja miksi minun pitäisi antaa anteeksi, kun tekijä viis välittää tekemisistään?

Anteeksi antaminen ei ole helppoa eikä yksinkertaista. Ehkä juuri siksi Jeesus sisällytti sen tuttuun rukoukseemme. Jokin loukkaus on voinut aiheuttaa paljon surua, joka on vuosien kuluessa muuttunut vihaksi ja katkeruudeksi.

Tämä ei varmasti ole kenellekään meistä vierasta. Loukattu on tuntenut, että häntä ei ole kuultu ja asia on jopa painettu villaisella. Aika tekee tehtävänsä eikä suinkaan asiaa helpottaakseen. Anteeksi antamiseen liittyy kuitenkin siunaus.

”Olkaa kaikki yksimielisiä, jakakaa toistenne ilot ja surut, rakastakaa toisianne ja olkaa hyväsydämisiä ja nöyriä. Älkää vastatko pahaan pahalla älkääkä herjaukseen herjauksella, vaan päinvastoin siunatkaa. Siihen teidät on kutsuttukin, jotta perisitte siunauksen.” (1.Piet. 3:8–9).

Anteeksi antaminen vapauttaa katkeruudesta, vapauttaa elämään. Ei ole meidän käsissämme, jos loukkaaja ei pyydä meiltä anteeksi. Voimme ainoastaan pyytää Jeesukselta itsellemme rohkeutta antaa anteeksi ja toivoa, että meitä loukannut joskus ymmärtää tekonsa.

Tapio Karttunen, diakoni

Huittisten seurakunta